

Arrest

**nr. 33 509 van 30 oktober 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 juni 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quater), hem ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 15 april 2008 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 25 juni 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 25 juni 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 26 februari 2009 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal van 25 juni 2008 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, bij arrest nr. 23.858.

Op 31 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Tegen voormelde beslissing van 31 maart 2009 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep op 30 oktober 2009 bij arrest nr. 33 506.

Op 6 april 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 15 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 15 april 2009 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep op 30 oktober 2009 bij arrest nr. 33 507.

Op 4 juni 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 17 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Overwegende dat betrokkene op 15.04.2008 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 30.06.2008 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen; de Commissaris-generaal oordeelde dat gezien betrokkenes afkomst uit Helmand bedrieglijk werd bevonden, ook geen geloof kon gehecht worden aan zijn asielmotieven die zich afspeelden in dezelfde regio; de Commissaris-generaal over zijn taskara stelde dat er gezien het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen betreffende zijn recent verblijf in Afghanistan geen waarde kan gehecht worden aan dit document; betrokkene op 11.07.2008 beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV in zijn arrest van 03.03.2009 de beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 06.04.2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 15.04.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 04.06.2009 een derde asielaanvraag indiende; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag enkele documenten voorlegt; betrokkene een brief (+ vertaling) voorlegt die zou geschreven zijn door zijn vader en waarbij het dorps hoofd de problemen van betrokkene zou bevestigen; om enige bewijskracht aan een document te ontlenen, dient het immers te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is; het CGVS en de RVV immers oordeelden dat er geen geloof kon gehecht worden aan zijn asielrelaas en recent verblijf in Afghanistan; betrokkene drie foto's voorlegt; betrokkene niet duidelijk maakt wat hij met deze foto's wil aantonen; deze foto's niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van het CGVS en de RVV inzake zijn eerste asielaanvraag kunnen ontkrachten; betrokkene ook een brief (+ bijlages) aanbrengt van zijn advocaat (in naam van betrokkene) betreffende zijn situatie; dit document een herhaling is van zijn problemen en stelt dat betrokkene nieuwe documenten heeft ontvangen; dergelijk document niet van die aard is dat het de appreciatie van het CGVS en de RVV inzake zijn eerste asielaanvraag in positieve zin kan wijzigen; de bijlages (krantenartikels) berichten over de situatie in Afghanistan; deze artikels de ongeloofwaardigheid van betrokkenes asielmotieven niet kunnen weerleggen; betrokkene stelt dat er tijdens zijn gehoor fouten zouden zijn gemaakt door de tolk; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene dit argument reeds naar

voren bracht tijdens zijn beroepsprocedure bij de RVV; de RVV hierover stelde dat betrokkene nooit opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens zijn interview voor het CGVS, hoewel hem uitdrukkelijk was meegedeeld dergelijke problemen onmiddellijk te melden; betrokkene tenslotte verklaart dat hij van zijn familie zou vernomen hebben dat hij nog steeds zou gezocht worden; betrokkene deze bewering op geen enkele wijze kan hardmaken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

*In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker stelt in zijn inleidende verzoekschriften *'De indeling, titels en nummering gebruikt in het verzoekschrift zijn enkel bedoeld om de redenering van het verzoek tot nietigverklaring en/of schorsing te verduidelijken'*.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat verzoeker de opschriften van de verzoekschriften als volgt formuleert: *"Verzoekschrift in nietigverklaring"*.

Artikel 39/82, §3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Bijgevolg wordt het beroep geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. In zoverre verzoeker de schorsing van de bestreden beslissing lijkt te vorderen, is het beroep niet ontvankelijk.

2.2. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe en de vraag van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij worden om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 31 maart 2009. Het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel van 31 maart 2009 werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 oktober 2009 bij arrest nr. 33 506. Dit bevel is dienvolgens ook definitief, zodat het principieel uitvoerbaar is.

De eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 maart 2009 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 juni 2009 (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het bestreden bevel.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 51/8, eerste lid, 62 en 52 juncto artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook het bestaan van een kennelijke verkeerde appreciatie en machtsoverschrijding.

Na een citering van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat hij bij een aangetekend schrijven van 2 juni 2009, dat hier als integraal herhaald dient beschouwd te worden, zijn tweede asielaanvraag en de nieuwe elementen toelichtte. Verzoeker meent dat de nieuwe identiteitsdocumenten en de stukken tot nieuw bewijs van de oorspronkelijk aangehaalde omstandigheden nieuwe gegevens zijn die een nieuwe asielaanvraag rechtvaardigen. Verzoeker wijst op arrest nr. 57.384 van 5 januari 1996 van de Raad van State. Hij stelt ook dat de Raad zich door de rechtspraak van de Raad van State gebonden acht en verwijst naar arrest nr. 28.894 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 juni 2009.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij meent dat er geen geloof dient gehecht te worden aan de documenten van verzoeker die door hem worden neergelegd omdat *'om enige bewijskracht aan een document te ontfanen'* deze moet *'worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is; het CGVS en de RVV immers oordeelden dat er geen geloof kon gehecht worden aan zijn asielrelaas en recent verblijf in Afghanistan en nog omdat 'de Commissaris-generaal oordeelde dat gezien betrokkenes afkomst uit Helmand bedrieglijk werd bevonden, ook geen geloof kon gehecht worden aan zijn asielmotieven die zich afspeelden in dezelfde regio'*. Verzoeker meent dat voorgaande kennelijk een verkeerde interpretatie is van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2008. Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal het niet-aannemelijk zijn en de twijfels over de herkomst uit Helmand als volgt verwoordde:

"U heeft het immers niet aannemelijk gemaakt dat u recent uit Helmand afkomstig bent"

"Uw totaal gebrek aan kennis van de politieke situatie in uw regio en in Helmand, versterkt de twijfels bij uw recente verblijf in Helmand".

Verzoeker meent dat het niet is omdat verder in haar beslissing de Commissaris-generaal het woord *'bedrieglijk'* laat vallen dat zij heeft aangetoond dat een gebrek aan bewijs en twijfels over het *'recente'* verblijf van verzoeker in Helmand, dat verzoeker bedrog pleegt. Verzoeker vervolgt dat ook met de vaststelling dat soms valse *'taskaras'* worden opgemaakt in Afghaanse steden en Peshawar de Commissaris-generaal niet bewees dat zijn taskara vals is, daar het bestaan van *'frauduleuze identiteitsdocumenten'* niet bewijst dat hij op bedrieglijke wijze een valse *'taskara'* heeft voorgelegd. Verzoeker meent dat in de beslissing van de Commissaris-generaal nog meer contradicties staan. Zo schrijft volgens verzoeker de Commissaris-generaal dat verzoeker *een 'totaal gebrek aan kennis van de politieke situatie in uw regio en in Helmand'* heeft terwijl hij twee zinnen eerder schrijft *'Voorts had u het*

even bij het rechte eind toen u zei dat Nimatullah Ghafari iemand uit Helmand is die in het Afghaanse parlement zetelt. Verzoeker vraagt de Raad zich niet andermaal te laten misleiden door de verkeerde voorstelling van zaken door de verwerende partij.

Verzoeker meent verder dat de verwerende partij geen rekening houdt met de gewijzigde en actuele onveilige omstandigheden (hij verwijst naar een bijgevoegd stuk waaruit blijkt dat Belgisch militairen in één week tweemaal onder vuur zijn komen te liggen hoewel zij zich in één van de veiligste gebieden bevinden) waardoor zij de nieuwe feiten miskent. Verzoeker meent dat de verwerende partij niet in één adem kan zeggen dat hij geen ernstig risico loopt indien zij oordeelt dat haar eigen strijdkrachten in levensgevaarlijke omstandigheden verkeren. Verzoeker meent dat om die reden de verwerende partij niet tot de weigering van in overwegingname van zijn derde asielaanvraag kon overgaan.

Verzoeker meent dat de verwerende partij kennelijk de aangetekende brief van 2 juni 2009 met onder andere de petitie en de actuele omstandigheden in Afghanistan in overweging heeft genomen, de Raad van State oordeelt hierover dat:

“qu'en appréciant les éléments nouveaux au regards des critères de la Convention de Genève ou en les jugeant non crédibles, la partie adverse a pris ces éléments en considération, qu'elle ne pouvait plus, à l'issue de cet examen, faire application de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980, mais devait statuer sur les demandes d'asile en vertu de l'article 52 de la loi précitée”.

Verzoeker verwijst naar arresten van de Raad van State: RvS 11 juli 2000, nr. 88.870; RvS 25 april 2001, nr. 94.946 en RvS 21 augustus 1995, nr. 54.811 en stelt opnieuw, met verwijzing naar het reeds genoemde arrest, dat de Raad zich gebonden acht door de rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker vervolgt dat het onderzoek naar de subsidiaire bescherming een exclusieve bevoegdheid betreft van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet kan beoordeeld worden door de verwerende partij. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij niettemin stelt dat *“dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”*, wat neerkomt op machtsoverschrijding en een schending van artikel 52 iuncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker sluit af met een toelichting aangaande de motiveringsplicht.

In zijn repliekmemoire voert verzoeker nog aan dat de verwerende partij niet antwoordt, ondanks haar uitvoerige nota met opmerkingen, op de middelen van verzoeker, dat deze refugié sur place werd, dat deze blootstaat aan een ernstige en individuele bedreiging van het leven alsook dat het hier niet tot de bevoegdheid van de verwerende partij behoort om te oordelen over de subsidiaire bescherming.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Met zijn betoog voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, alsook een kennelijke verkeerde appreciatie en machtsoverschrijding.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater) is en dat deze beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het eerste lid van voornoemd artikel, dat luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn asielaanvraag van 6 april 2009 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat hij *“bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* en dat betrokkene aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen.

Uit de hiervoor geciteerde bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr.143.020, RvS 13 april 2005, nr.143.021, 13 april 2005). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De elementen (stukken) die verzoeker in zijn derde asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder

ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoeker maakt in casu niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvragen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). In zoverre verzoeker aldus van mening is dat de stukken tot nieuw bewijs van de oorspronkelijk aangehaalde omstandigheden nieuwe gegevens zijn, stelt hij aldus zelf dat de door hem bijgevoegde stukken een nieuw bewijs zijn van omstandigheden die reeds werden aangehaald in vorige procedures, zodat deze, gelet op wat reeds gesteld werd, terecht niet beschouwd konden worden als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker ook nog stelt dat de nieuwe identiteitsdocumenten nieuwe gegevens zijn die een nieuwe asielaanvraag kunnen rechtvaardigen, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de stukken die verzoeker toevoegde naar aanleiding van zijn brief van 2 juni 2009 via zijn advocaat alsook naar aanleiding van zijn gehoor op 17 juni 2009 in het kader van zijn derde asielaanvraag, niet blijkt dat verzoeker nieuwe identiteitsdocumenten zou hebben neergelegd, zodat voorgaande kritiek feitelijke grondslag mist.

De Raad wijst er verder op dat teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van "nieuwe gegevens" in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister de aangehaalde gegevens dient te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht. Dit maakt de kern uit van de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister.

Het argument van verzoeker dat de verwerende partij de brief van 2 juni 2009 met onder andere de petitie en de actuele omstandigheden in Afghanistan in overweging heeft genomen niettegenstaande het arrest van de Raad van State dat stelt door de elementen te waarderen op grond van de criteria van de Vluchtelingenconventie of door ze ongeloofwaardig te bevinden, de verwerende partij de gegevens in overweging heeft genomen, kan niet gevolgd worden. Verzoeker lijkt hiermee te willen aangeven dat de verwerende partij haar bevoegdheid is te buiten gegaan. Het is niet omdat de verwerende partij gebruik maakt van de woordkeuze 'overwegende dat' aan het begin van elke zin, dat hieruit zonder meer kan worden besloten dat de verwerende partij de aangebrachte gegevens ten gronde heeft beoordeeld en aldus een toepassing zou hebben gemaakt die haar bevoegdheid zoals omschreven in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet overschrijdt.

Met een dergelijke uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat hij nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aangebracht heeft waarmee de verwerende partij geen rekening gehouden heeft. Voorts laat verzoeker na in concreto aan te tonen op welke wijze de verwerende partij zijn bevoegdheid te buiten is gegaan. De Raad benadrukt dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij deze bevoegdheid overschreden heeft, noch dat de verwerende partij de gegevens heeft afgewogen aan de Vluchtelingenconventie of deze ongeloofwaardig heeft bevonden. Uit de motivering blijkt duidelijk dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot het nagaan of verzoeker in verhouding tot zijn vorige asielaanvragen nieuwe gegevens heeft aangebracht.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de gewijzigde en actuele onveilige situatie zoals blijkt uit de door hem voorgebrachte stukken, nu uit de motivering duidelijk blijkt dat de verwerende partij deze stukken in rekening genomen heeft doch deze niet aanvaardde als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dit als volgt:

"de bijlages (krantenartikels) berichten over de situatie in Afghanistan; deze artikels de ongeloofwaardigheid van betrokkenes asielmotieven niet kunnen weerleggen;"

Waar verzoeker meent dat de verwerende partij niet kan stellen dat haar eigen strijdkrachten in levensgevaarlijke omstandigheden verkeren en anders poneren dat verzoeker geen ernstig risico loopt, is zijn kritiek niet dienstig. Immers stelt de verwerende partij niet dat verzoeker geen ernstig risico loopt, wel stelt zij, binnen de haar toegekende wettelijke bevoegdheid, dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt 'met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van

de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, zodoende dat de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging kan genomen worden.

In zoverre verzoeker van mening is dat de verwerende partij zich baseert op een verkeerde interpretatie van de beslissing van de Commissaris-generaal van 25 juni 2008 en hierbij stelt dat het niet is omdat de Commissaris-generaal in haar beslissing het woord 'bedrieglijk' laat vallen dat zij heeft aangetoond dat een gebrek aan bewijs en twijfels over het 'recente' verblijf van hem in Helmand, dat er een bedrog is van verzoeker, kan hij niet gevolgd worden.

Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Commissaris-generaal in zijn beslissing van 25 juni 2008 naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag melding maakte van het bedrieglijk karakter van het verblijf in Helmand van verzoeker en dit als volgt:

"(...) Gezien uw afkomst uit Helmand bedrieglijk werd bevonden, kan ook aan uw asielmotieven, die zich immers afspeelen in deze regio, geen geloof worden gehecht. (...)".

Verzoeker maakt niet aannemelijk op welke wijze de verwerende partij tot een verkeerde interpretatie van bovenstaande is gekomen, nu de Commissaris-generaal letterlijk stelde dat de afkomst uit Helmand bedrieglijk werd bevonden en dus niet zomaar ergens het woord 'bedrieglijk' laat vallen. Het bestaan van een kennelijk verkeerde appreciatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker verder ingaat op de beoordeling van de Commissaris-generaal van de voorgelegde taskara en op de contradicties terug te vinden in de beslissing van 25 juni 2008 van de Commissaris-generaal, voert hij kritiek tegen de beslissing van de Commissaris-generaal en niet tegen de bestreden beslissing.

In wezen vraagt verzoeker met de voorgaande argumenten aan de Raad aldus om een nieuwe beoordeling aangaande de vluchtelingenstatus. Zoals hierboven reeds werd vermeld, is de bestreden beslissing genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen, zodat de kritiek niet gericht is tegen de onderhavige bestreden beslissing en aldus niet dienstig kan aangevoerd worden. Het komt niet aan de Raad toe om zich opnieuw uit te spreken over de al dan niet toekenning van vluchtelingenstatus aan verzoeker in het kader van de onderhavige annulatieprocedure.

In zoverre verzoeker van mening is dat de beoordeling van de subsidiaire bescherming een exclusieve bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft en niet kan beoordeeld worden door de verwerende partij, kan hij gevolgd worden. Doch de verwerende partij is niet overgegaan tot de beoordeling van de subsidiaire bescherming ten gronde, zodat verzoeker verkeerdelijk van mening is dat de verwerende partij zich aan machtsoverschrijding heeft bezondigd. Zoals herhaaldelijk gesteld, heeft de verwerende partij, binnen de perken van de haar toegekende bevoegdheid door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, enkel aangegeven dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht "met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980" en dus niet, zoals verzoeker verkeerdelijk poneert, dat "wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980".

Gelet op wat reeds uiteengezet werd, kan verzoeker aldus ook niet worden gevolgd met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 48/4 en 52 van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet bepaalt op welke gronden de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus kan weigeren. De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van

artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en heeft dus geen uitstaans met de artikelen 48/4 en 52 van de Vreemdelingenwet. Bovendien beperkt verzoeker zich tot het summier aanhalen van de bepalingen die hij geschonden acht, zonder aan te duiden op welke wijze zij door de bestreden beslissing zouden worden geschonden. Verzoeker ondersteunt zijn grief geenszins met concrete en pertinente gegevens, zodat het enig middel, wat de voormelde artikelen betreft, niet ontvankelijk is (cf. RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Het is aldus niet onredelijk vast te stellen dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Noch in zijn verzoekschrift, noch in zijn repliekmemoorie, toont verzoeker aan welke de door hem aangebrachte nieuwe elementen zijn en op welke wijze deze elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er in casu elementen zijn die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Verzoekers voorgaande argumenten doen hoe dan ook geen afbreuk aan het feit dat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht. De bestreden beslissing steunt aldus op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven zodat de materiële motiveringsplicht geenszins geschonden is. Ook een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Aangaande verzoekers repliekmemoorie stelt de Raad vast dat de neergelegde repliekmemoorie in onderhavige zaak geen repliek betrof op de nota met opmerkingen, nu er noch in het oorspronkelijk verzoekschrift, noch in de nota met opmerkingen iets gesteld wordt over de '*refugié sur place*'. De argumenten uit de repliekmemoorie zijn aldus, in zoverre ze al nieuw of bijkomend zijn, niet dienstig in onderhavige zaak.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU